

**Kerola
F. Makonkija**
Pirmā padomniece
Jauno sieviešu
vispārējā prezidijā

Miers manā sirdī

Kad man bija astoņi gadi, es redzēju pravieti, prezidentu Deividu O. Makeju (1873–1970). Viņš ieradās iesvētīt jauno Baznīcas ēku Palmīrā, Ņujorkas štatā, ASV. Mana ģimene devās uz iesvētīšanu. Arī daudzi citi cilvēki ieradās. Mēs visi bijām priecīgi ieraudzīt pravieti!

Es biju diezgan maza, tādēļ man bija grūti redzēt cauri visu cilvēku burzmai. Taču es joprojām spēju sajūst prezidenta Makeja mīlestību. Uz mazu britiņu es redzēju viņa baltos matus un viņa laipno seju. Es nodomāju: „Tā Dieva pravietim ir jāizskatās.” Es biju lasījusi par

praviešiem Svētajos Rakstos, bet šī bija mana pirmā reize dzīvē, kad es ieraudzīju pravieti vai kādu no Baznīcas Augstākajiem pilnvarotajiem. Es atskārtu, ka pravieši ir īsti cilvēki. Un viņi mūs mīl! Es vienmēr atcerēšos mīlestību un mieru, ko es sajutu tajā dienā.

Kad man bija 11 gadi, es pieredzēju vēl kādu atgadījumu, kas man palīdzēja sajūst mieru manā sirdī. Tuvojās staba konference, un man bija jādzied staba korī. Es biju tik priecīga! Es uzvilku skaistu, baltu blūzi un sajutos tik īpaša. Mēs dziedājām dziesmu, kuras vārdi bija no

Jāņa 14:27: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.”

Šie vārdi patiesi aizkustināja manu sirdi, un kopš tā laika es tos atceros. Kad es dziedāju šos vārdus, es zināju, ka tie ir patiesi. Es jutu, kā Svētais Gars man pastāsta, ka sekošana Jēzum Kristum mums palīdz sajūst mieru. Kopš tā laika, kad vien man ir grūtības, šis Svēto Rakstu pants nāk man prātā un sniedz man mieru. Patiesība, ko es mācījos, kad es biju jauna, ir svētījusi visu manu dzīvi. ■